

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 maja 2022 r.,  
w sprawie **K. D.**,  
skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu  
narkomanii i in.,  
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w G.  
z dnia 14 maja 2021 r., sygn. akt VI Ka [...],  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.  
z dnia 16 listopada 2020 r., sygn. akt III K [...],

### **p o s t a n o w i ł :**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 16 listopada 2020 r., sygn. III K (...), K. D. został uznany za winnego tego, że w okresie od jesieni 2005 r. do listopada 2007 r. w G. i K., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, działając wspólnie i w porozumieniu z M. J. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków

odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że w kilkunastu kolejnych transakcjach sprzedał:

- R. R. łącznie nie mniej niż 4 kilogramy amfetaminy, 12 kilogramów haszyszu, 1 kilogram marihuany oraz 7000 tabletek extasy, które następnie przekazał R. B.;
- R. B. łącznie nie mniej niż 40 kilogramów amfetaminy, 22 kilogramy haszyszu, 30 kilogramów marihuany oraz 16000 tabletek extasy;
- w pięciu transakcjach A. L. łącznie nie mniej niż 23 kilogramy amfetaminy, celem dalszej ich dystrybucji,

uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za które wymierzona mu została kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, po 50 złotych każda; na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec K. D. przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej bezpośrednio osiągniętej z popełnienia przestępstwa w postaci środków pieniężnych w kwocie 251.000 złotych; na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz Centrum Zdrowia Psychicznego i Leczenia Uzależnień „F.” w G. przy ul. D. w kwocie 7.000 złotych; orzeczono w przedmiocie kosztów sądowych.

Od tego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez niezastosowanie w kwalifikacji prawnej czynu art. 60 § 3 k.k. w sytuacji, w której oskarżony spełnił warunki określone w tym przepisie dające podstawę do zastosowania wobec niego obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, bowiem ujawnił w toku postępowania, zarówno informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa, jak i istotne okoliczności jego popełnienia,
2. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec K. D. kary, w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 50 złotych każda, przy wymiarze której Sąd pominął istotne okoliczności łagodzące, takie jak fakt iż oskarżony od początku podjął

współpracę z organami ścigania, przekazał informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa, jak i istotne okoliczności jego popełnienia, również te obciążające jego samego.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie kary, przy wymiarze której zastosowana zostanie instytucja nadzwyczajnego złagodzenia kary, a z ostrożności procesowej, o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 14 maja 2021 r., sygn. VI Ka (...), powyższy wyrok został utrzymany w mocy.

Od tego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego, zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego poprzez niezastosowanie w kwalifikacji prawnej przypisanego skazanemu czynu art. 60 § 3 k.k. w sytuacji, w której oskarżony spełnił warunki określone w tym przepisie, gdyż ujawnił w toku postępowania karnego, zarówno informacje dotyczące osób współuczestniczących w popełnieniu przestępstwa, jak i istotne okoliczności jego popełnienia.

W konsekwencji tak sformułowanego zarzutu autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator zawniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stanowisko oskarżyciela publicznego co do bezzasadności kasacji w stopniu oczywistym okazało się słuszne. Podzielnie tej oceny środka zaskarżenia implikowało rozpoznanie go w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Niewątpliwe jest, że analogiczny zarzut podniesiony został już w apelacji. Wprawdzie nie wykluczało to możliwości powtórzenia tego zarzutu w kasacji, jednakże dla jego skuteczności skarżący musiałby wykazać, że Sąd Okręgowy bądź to zignorował zarzut w ramach rozpoznanego środka odwoławczego, bądź rozpoznał go w sposób nienależyty, czym nie wywiązał się z powinności określonych w art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k., a co mogło mieć istotny wpływ na

treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.). W zaprezentowanej argumentacji takiego uchybienia nie podniesiono, koncentrując się na wyrażaniu dezaprobaty dla oceny przyjętej przez Sąd II instancji. Sąd ten natomiast szczegółowo omówił powody warunkujące swe stanowisko o braku materialnoprawnych podstaw do zastosowania wobec skazanego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o art. 60 § 3 k.k. Taki wniosek był konsekwencją wnikliwej analizy tak konfiguracji osobowych w zakresie ujawnionej działalności przestępczej, jak i stanu wiedzy organów procesowych na dzień składania przez K. D. w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnień, a nadto - przy uwzględnieniu zasad logiki i doświadczenia życiowego - uprawnionego przyjęcia, że okoliczności odnoszące się do personaliów dostawcy środków odurzających i substancji psychotropowych zostały przez skazanego świadomie zatajone. Istniało więc szereg elementów wykluczających zastosowanie powyższego przepisu.

Skarżący nie wykazał, by ramach materialnoprawnej oceny powyższych okoliczności doszło do błędu w wykładni art. 60 § 3 k.k., determinującego kasacyjną wadliwość wyroku. Bezprzedmiotowe były rozważania dotyczące wzajemnych relacji skazanego oraz A. L., które nie spełniają najważniejszego wszak warunku, zgodnie z którym z dobrodziejstwa obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, tudzież fakultatywnego zawieszenia jej wykonania, może skorzystać jedynie taki sprawca, który popełnił przestępstwo w ramach współdziałania „z innymi osobami”. Treść art. 60 § 3 k.k. nie pozostawia wątpliwości, że chodzi tu o konfigurację co najmniej trzyosobową (vide uchwała SN z 25 lutego 1999 r., I KZP 38/98, OSNKW 1999/3–4, poz. 12). Oznacza to, że jakkolwiek by nie oceniać tej regulacji, to w obecnym kształcie poza zakresem zastosowania art. 60 § 3 k.k. pozostają ci sprawcy, którzy popełnili przestępstwo w konfiguracji dwuosobowej, co miało miejsce w sytuacji skazanego. Co prawda A. L. odkupił od skazanego amfetaminę, jednak nie zmienia to wyrażonego powyżej zapatrywania. Sprawcą współdziałającym z innymi osobami jest współsprawca, sprawca kierujący wykonaniem czynu zabronionego przez inną osobę, sprawca polecający innej osobie wykonanie czynu zabronionego przy wykorzystaniu jej uzależnienia od siebie, podżegacz oraz pomocnik. Z powyższego jasno zatem wynika, że z dobrodziejstwa degresji karania na podstawie art. 60 § 3 k.k. skazany na tej

podstawie nie mógł skorzystać. Powyższej wykładni w żaden sposób nie podważa zacytowany fragment uzasadnienia rządowego projektu Kodeksu karnego. Wszak mowa w nim o rezygnacji z restrykcyjnych warunków, jakie ustanawiał art. 57 d.k.k., co jednak w żadnej mierze nie wskazuje na odmienne intencje ustawodawcy w zakresie interpretacji ujętego w art. 60 § 3 k.k. sprawcy działającego w porozumieniu z innymi osobami, który ujawni wobec organu powołanego do ścigania przestępstw istotne informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia oraz nie podważa oceny, że skazany powyższych warunków nie spełnił.

W zakresie okoliczności odnoszącej się do treści złożonych przez skazanego w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnień oraz podniesionego na tym tle twierdzenia, że z treści przepisu nie wynika, iż skazany winien ujawnić wszystkie informacje, a wystarczą jedynie niektóre z nich, to co do zasady ową wykładnię wypada podzielić. Prawidłowa interpretacja pojęcia „istotnych okoliczności popełnienia przestępstwa” nakazuje bowiem odróżnić tzw. istotność od faktycznej pełności tych okoliczności. Nie chodzi zatem o to, aby sprawca ujawnił całokształt stanu faktycznego, ale o to, aby jego relacja odzwierciedlała obiektywnie zaszłe realia przestępstwa. Co istotne, nie jest to równoznaczne z dowolnością, gdyż owe ujawnione informacje nie mogą stanowić zaprzeczenia merytorycznej zawartości oraz wagi wyrażonej wprost w treści art. 60 § 3 k.k. Okoliczność ta nie determinuje jednak zmiany zapatrywania wyrażonego uprzednio, stąd można ocenić ją jako drugorzędną.

Reasumując, należało zgodzić się z zapatrywaniem wyrażonym w pisemnej odpowiedzi na kasację co fasadowego charakteru złożonego środka zaskarżenia. Wprawdzie bowiem jego przedmiotem był zarzut nierzetelnej kontroli instancyjnej, ta w istocie jednak spełniała wszystkie ustawowe rygory, zaś skarżący dążył do ponownej weryfikacji zarzutu sformułowanego w apelacji, co nie może być materia postępowania kasacyjnego (art. 519 k.p.k.).

W tym stanie rzeczy kasacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zaś na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. skazany został obciążony kosztami postępowania kasacyjnego.

